

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 14 (407)
2022. gada
31. jūlijs

Lektoru un akolītu kalpojumu atjaunotnei - 50

1972. gada 15. augustā pāvests sv. Pāvils VI reformēja tā saucamās “mazās svētības,” kuras tagad ir pieejamas arī lajiem lielākai līdzdalībai Baznīcas liturģiskajā dzīvē.

1) Vecās Derības aizsākumi

Apustuļi lektoru un akolītu kalpojumus neizgudroja paši par sevi, bet iemantoja no svētnīcas un sinagogas tradīcijas. Jeruzalemes svētnīcā kopā ar priesteriem, kuri tika izvēlēti no levīta Ārona pēctečiem, darbojās pakārtoti arī citi levīti dažādos upura kulta pienākumos (sal. 2 Laiku 8:14; 23:2-7; 29:16,34; Ezra 6:18).

Vairāk zināms par lasītāju no diviem liturģisko svinību aprakstiem Bībelē:

1) Ārkārtējā situācijā dievkalpojums notika laukumā, kur priesterim un Rakstu zinātājam Ezram, kas ebrejiski sludināja Mozus rakstīto Likumu, palīdzēja ar tulkošanu aramiski 13 levīti, jo pēc trimdas ļaudis vairs nezināja ebreju valodu (sal. Neh 7: 72 – 8: 12);

2) Nazaretē sinagogā liturģijas laikā Jēzus lasīja Isaja tekstu, attiecinot to uz sevi; būdams lasītājs, pats Jēzus īstenoja

šo Vārdu, uzrunājot sanākušos (sal. Lk 4: 16 – 22).

Vecās derības kalpojumu veica arī laji kā svētnīcas darbinieki padotībā levītiem. Toru vispirms lasīja izraēlietis ar Ārona priesterisku izcelsmi (kohen); ja tāda nebija, tad to lasīja izraēlietis ar levītu izcelsmi (levi); ja arī tādu nebija, tad varēja lasīt parasts izraēlietis. Kad 13 gadīgs zēns ar ebreju rituālu Bar Mitzvah („baušļa bērns”) uzņēmās baušļu ievērošanu, tad jau varēja sinagogā lasīt Likumu un praviešus. Līdzīgi arī 12 gadīga meitene ar rituālu Bat Mitzvah („baušļa meita”). Jēzus neizcēlās no levītiem, tomēr piecēlies lasīja

Nācāretes sinagogā (Lk 4: 16). Pēc jūdu likuma Jēzus bija lajs, kā rakstīts vēstulē ebrejiem: „Ja viņš būtu virs zemes, viņš nebūtu priesteris, tāpēc ka šeit ir tādi, kas upurē dāvanas saskaņā ar Likumu” (Ebr 8: 4).

Akolīta kalpojumu varēja veikt zēns Samuēls priesteri Helija dievkalpojumos ap (sal. 1 Sam 1:28; 2:11,18,21) ap derības šķirstu (sal. 1 Sam 3;3).

(turpinājums 3.lpp.)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 31. jūlijs.

Parastā liturģiskā laikposma

18. svētdiena

8.00 Sv. Mise par Marijannu un Voitehu;
lūgšana „Svētais Dievs”

9.30 Sv. Mise angļu valodā

11.00 Galvenā Svētā Mise par Ameliju
Jeļenu un Miroslavu

15.00 Sv. Mise par draudzi

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par +Jāzepu Doroško

Pirmdiena, 1. augusts.

**Sv. Alfons Marija Liguri, bīskaps un
Baznīcas doktors. Piemiņas diena.**

8.00 Sv. Mise par arhibīskapu Zbignevu
Stankeviču

Otrdiena, 2. augusts.

8.00 Sv. Mise par Annu, Mariju un Siliņu
dzimtu

Trešdiena, 3. augusts.

8.00 Sv. Mise par Diņkinu un Šņitko
dzimtām

Ceturtdiena, 4. augusts.

**Sv. Jānis Marija Vianejs, priesteris.
Piemiņas diena.**

8.00 Sv. Mise par Kristīni

Piektdiena, 5. augusts.

8.00 Sv. Mise par +Dainu Caunu
Jēzus Sirds dievkalpojums

Sestdiena, 6. augusts.

Kunga pārveidošanās. Svētki.

8.00 Sv. Mise par +Agati Keišu
Jaunavas Marijas litānija un veltīšanās

Svētdiena, 7. augusts.

Parastā liturģiskā laikposma

**19. svētdiena. Jēzus Sirds godināšana.
Vissvētākā Sakramenta adorācija**

8.00 Sv. Mise par Andreju Kevišu un
lūgšana “Svētais Dievs”

9.30 Sv. Mise angļu valodā

11.00 Galvenā Sv. Mise par Aināra
Zeidmana veselību

Svētlietu pasvētīšana

15.00 Sv. Mise par +Innu Ņikitinu

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par draudzi

Ziedojumi tiek vākti

Garīgā semināra uzturēšanai

**Pirmdiena, 8. augusts. Sv. Dominiks,
priesteris. Piemiņas diena.**

8.00 Sv. Mise par Ilju dzimšanas dienā un
Siliņu dzimtu

**Otrdiena, 9. augusts. Sv. Terēze no
Krusta (Edīte Šteina), jaunava un
mocekle. Eiropas aizbildne. Svētki.**

8.00 Sv. Mise par Betleri Solvitu - Elizabeti

**Trešdiena, 10. augusts. Sv. Laurencijs,
diakons un moceklis. Svētki.**

8.00 Sv. Mise par Krastiņu dzimtu

Ceturtdiena, 11. augusts.

Sv. Klāra, jaunava. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par Brantu dzimtu

Rīgas Svētā Jēkaba katedrālespastorālās komandas kontaktinformācija

Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419

Diak. Gunārs Konstantinovs:

mob. 29654800

jekaba.katedrale@tvnet.lv

Pastorālo vajadzību koordinatore –

Andžela mob. 26156406

Pr. Pauls Kļaviņš, administrators

harisime@inbox.lv; mob. 27001445

Piektdiena, 12. augusts.

8.00 Sv. Mise par Marijas Kapostas veselību – dzimšanas diena;
Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 13. augusts.

8.00 Sv. Mise par +Antoņinu Bušmani

Svētdiena, 14. augusts. Parastā liturģiskā laikposma 20. svētdiena. Sv. Bīskaps Meinards, Latvijas aizbildnis. Svinības.

8.00 Sv. Mise par +Lidiju Ušakovu un lūgšana „Svētais Dievs”
9.30 Sv. Mise angļu valodā
11.00 Galvenā Svētā Mise par +Ludvigu un +Staņislavu
15.00 Sv. Mise par +Jāzepu, +Jadvigu un +Leonu
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise (vigilijas) par draudzi

Pirmdiena, 15. augusts.

Visvv. Jaunavas Marijas – Māras zemes aizbildnes un karalienes – uzņemšana debesis. Lieli svētki. Draudzes svinības. Visvv. Sakramenta adorācija Obligāti svinama diena.

8.00 Sv. Mise sv. Gara godam devēja nodomā

11.00 Sv. Mise par +Andreju Kevišu
Himna: Dievs, mēs Tevi slavējam!

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par draudzi

Sodien tiek pasvētītas lauku zāles un augļi

Otrdiena, 16. augusts.

8.00 Sv. Mise par Jakovļeva dzimtu

Trešdiena, 17. augusts.

8.00 Sv. Mise par Ulda un Abigeilas ģimeni

Ceturtdiena, 18. augusts.

8.00 Sv. Mise par Svetlanu

Piektdiena, 19. augusts.

8.00 Sv. Mise par Emīliju un Aleksandru Bokšiem; Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 20. augusts.

Sv. Bernards, abats un Baznīcas doktors. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Andreju Kevišu

18.00 Sv. Mise ar lektora un akolīta svētību piešķiršanu.

Vada V.E. arhibīskaps

Svētdiena, 21. augusts.

Parastā liturģiskā laikposma 21. svētdiena.

Sv. Apustuļa Bartolomeja dienas svinības. Draudzes svētki.

Visvv. Sakramenta adorācija

8.00 Sv. Mise par Seržantu dzimtas mirušajiem un lūgšana „Svētais Dievs”

9.30 Sv. Mise angļu valodā

11.00 Galvenā Svētā Mise pateicībā par nodzīvotiem 60. gadiem Mārītei Naglei

15.00 Sv. Mise par +Valdi Stabulnieku

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par draudzi

Lektori un akolīti

(turpinājums no 1.lpp.)

2) Agrīnajā Baznīcā

Justīns (miris ap 165. gadu) atstājis vissenāko aprakstu par svētdienas liturģiju, kurā lasītas „apustuļu atmiņas un praviešu raksti” cik ilgi vien laiks atļauj; pēc lasīšanas seko pamudinājumi. Pēc Euharistiskās liturģijas diakoni aiznesa komūniju tiem, kuri nebija klātesoši.

Vissenāk vārds “akolīts” minēts 3.gs. aprakstā par sv. Tarcīsiju, kurš bija izvēlēts sv. Komūnijas aiznešanai kristiešiem cietumā, kuri gatavojās mocekļa nāvei.

Cipriāns (miris 258. gadā) bija Kartāgas bīskaps, kas norādīja uz nozīmējumiem lasīt Dieva Vārdu gan pastāvīgā kārtā, gan ārkārtējās situācijās (sal. 29, 38, 39 vēstules). Cipriāns min lektoros un arī akolītus, kuri veica žēlsirdības darbus, piemēram, materiāli atbalstīja cietumniekus, atraitnes un slimos (sal. 36, 78 vēstules).

Rituāls no „Apustuliskās tradīcijas” (3. gs.) min lasītāju, kuru kalpošanā iecel bīskaps ar grāmatas sniegšanu. Akolīts, savukārt, „seko diakonom”, tad akolīts vienlīdzīgs subdiakonom. Rituāls no „Apustuliskās konstitūcijas” (4. gs.) norāda, ka lasītāju bīskaps iecel kalpošanā ar rokas uzlikšanu un lūgšanu pār viņu, sakot: „Dāvā viņam pravietisko Svēto Garu. Dari to gudru caur šo lūgšanu tāpat kā Ezru, lai viņš lasītu tautai tavus likumus. Palīdzi tam ar vislielāko cieņu nevainīgi veikt rokās uzticēto pienākumu.” Tātad lūgts Gars, kas darītu to par „pravieti” un ļautu pilnvaroti sludināt Dieva vārdu cilvēku priekšā.

Nav viegli raksturot lektoru un akolītu statusu pirmajos gadsimtos, jo viņu lomās savijās harizmas, kalpojumi un līdzdalības veidi.

3) *Sholastikas periods līdz 1972. gadam*

Sākot ar sholastikas periodu 12.gs., aprakstīti septiņu pakāpju vai kārtu garīgie amati. Četras mazās svētības attiecas uz ostāriju vai porteru, kas uzrauga svētnīcas durvis un tajā esošo kārtību; *lasītāju vai sludinātāju*, kas dievnāmā no priekšas ar skaidru balsi sasniedz tālu esošo ausis un sludina lasījumus, tāpēc bīskaps tautas priekšā

tam izsniedz dievišķo lasījumu grāmatu. Šai kārtai jāapmāca ar lasīšanu, vārdu nozīmes izpratni, akcentēšanu, lasīšanas skaidrību. Lasītāja balsij jākonsultējas ar ausīm un sirdi; ekzorcistu, kas ar šķīstu garu lūdzās pār katehumeniem; *akolītu vai latīniski „ceroferariju”* kas nes sveces pie Evaņģēlija lasīšanas vai upura salikšanas. Tas nes gaismu ar prieku, lai Kristus kā gaisma apgaismotu katru (sal. Jņ 1: 9), sagatavo traukos pienesimo vīnu un ūdeni Svētajai Misei. Augstākās trīs svētības saņem subdiakoni kā padotie levītiem, proti, diakonom, nes biķeri un patēnu uz Kristus altāri. Diakoni savukārt apkalpo ordinēto priesteri Jēzus Kristus upura salikšanā.

Tātad ekskluzīvi liturģiskas funkcijas, kuras Tridentes koncils uzsvēra kā zināmas pakāpes kalpojums ceļā uz ordinēto priesterību. Šīs tā saucamās „mazās svētības” pārsvarā saņēma garīdznieki celibātā, tomēr bija pieļauts tās saņemt arī laulātiem vīriem, kas dzīvē rāda atbilstošu piemēru (sal. *De Reformatione*, 17. nodaļa).

Līdz 1972. gadam šīs kļuva formālas funkcijas, kuras bija rezervētas garīdzniekiem ceļā uz ordināciju. Lektoru varēja labākā gadījumā lasīt tikai Lieldienu vigīlijā, citkārt to darīja priesteris. Akolīta pienākumus pārņēma sakristiāns un ministranti.

4) *Pāvila VI reforma 1972.g. 15. augustā ar divām apustuliskām vēstulēm: attiecībā uz lektoriem un akolītiem Ministeria quaedam, attiecībā uz diakona kārtas pienākumiem Ad pascendum.*

Vatikāna II koncils Konstitūcijā par liturģiju *Sacrosanctum Concilium* [SC]

(SC n. 76) noteica pārstrādāt ordināciju ceremonijas un rituālos tekstus. Šis darbs izvērsies pēc sekojošiem principiem:

1) Lai izpaustā liturģiskā zīme būtu patiesa, tad realitātes apzīmēšanai vajag novērst to, kas novecojis („patiesības princips”, SC nn. 21, 50, 62);

2) Liturģiskā līdzdalībā katram veicams savs pienākums pēc subsidiaritātes principa (SC, 14, 28–29);

3) Uzsvars uz Dieva Vārdu, saprotamu valodu lielākai līdzdalībai liturģijā (SC, 35-36,63)

Ar *Ministeria quaedam* (1972) subdiakona funkcijas piešķirtas lektoram vai akolītam, šie kalpojumi pieejami lajiem. Lektors lasa Svētos Rakstus, bet ne Evaņģēliju. Akolīts kalpo pie altāra, izdala sv. Komūniju kā ārkārtējs kalpotājs, iznes sv. Komūniju slimiem (ar 1973. gada instrukciju *Immensae caritatis*), publiski var izstādīt Altāra Sakramentu, bet ne svētīt ar to. No 1972.g. līdz 2021.g. šie kalpojumi kā piešķiramas svētības rezervētas tikai vīriešiem.

5) *Pāvesta Franciska apustuliskā vēstule Spiritus Domini 2021.g. 10. janvārī.*

Baznīcas likumu 230 # 1 kanons ar šo dokumentu izmainīts tā, ka bīskapu konference nosaka lektoru un akolītu vecumu un kvalifikācijas abiem dzimumiem. Akcents likts uz vispārējo priesterību, kas dod tiesības sadarboties, ja apgūta svinēšanas māksla (*ars celebrandi*) līdz ar sakrāluma, dievbijības un cieņas izpausmēm. Kā rakstījis pāvests Francisks 2022.gada 29. jūnijā apustuliskajā vēstulē *Desiderio desideravi*, šī māksla nav nedz rubriku

mehānisms, nedz neregulēts radošums (n.48). Tā ir saskaņa ar svētā Gara darbību, paklausība Baznīcai, iekšēja sajūtu, attieksmes un uzvedības sakārtotība (nn. 49-51). No sludinātā Vārda un lautzās Euharistikās maizes izriet arī karitatīvā kalpošana, kas atbilst lektoram un akolītam.

Liturģija ir visas Kristus Mistiskās Miesas – Galvas un locekļu darbība (sal. KBK, 1070). Tā ir visa ticīgo darbība, jo tie visi ņem dalību Kristus priesterībā (sal. KBK, n. 1141 un 1273). Tomēr visiem nav tā pati funkcija, jo visi neņem tādā pašā veidā dalību Kristus priesterībā. Pateicoties kristībai visi ticīgie ņem dalību Kristus priesterībā, to sauc par „ticīgo kopīgo jeb vispārējo priesterību.” Papildus šai priesterībai un tās labā pastāv cita veida līdzdalība Kristus misijā: kalpošana, kuru piešķir ar Ordinācijas sakramentu (KBK, 1591). Tā ir „kalpojošā jeb amata priesterība” (par abu priesterības veidu attiecībām sk. *Lumen Gentium*, n. 10).

Lektora un akolīta kalpojumu atjaunotnes Jubileja lai rosina katru nokristīto novērtēt savu līdzdalību dievišķajā liturģijā.

2022.gada 23.janvārī pāvests Francisks iesvētīja par lektoriem un akolītiem abu dzimumu lajus. To pašu šīs Jubilejas un pāvesta ierosmju ietvaros arhibīskaps Zbignevs Stankevičs plāno darīt **katedrālē sestdien, 20. augustā plkst. 18.**

Novēlēsim katrai vietējai Baznīcai, draudzei un kopienai atklāt un izšķirt lektoru un akolītu harizmas, lai šādi izpaustos svētā Gara dāvanu bagātība.

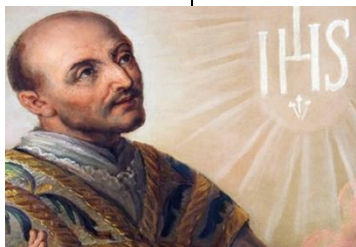

Noslēdzas sv. Ignācijam veltītais gads

31. jūlijā katoliskajā Baznīcā noslēdzas īpašs laiks, kad pieminēts sv. Ignācijas no Lojolas, ņemot vērā kanonizācijas 400 gadus 12. martā un arī simtgadi, kopš Pijs XI ar apustulisko konstitūciju *Summorum Pontificum* 1922. gada 25. jūlijā izsludināja viņu par debesu aizbildni garīgajiem vingrinājumiem.

Sv. Ignācijs, sava Kunga, vēstures un cilvēku likteņu Noteicēja vadīts svēteļnieks (kā mēdza sevi saukt) attīstījās no drosmīga laicīgas zemes bruņinieka par varonīgu bruņinieku mūžīgajam Karalim – Kristum Jēzum. Radikālu atgriešanos pakāpeniski viņā veica ievainojums, kas lika viņam atgriezties Pamplonā, ilgā atveseļošanās Lojolā, lasīšana, pārdomas un meditācija žēlastības vadībā, dažādi etapi viņa dvēseles garīgajā caurgājienā. Tā bija radikāla novēršanās no sapņiem par pasaulīgu dzīvi pie pilnīgas veltīšanās Kristum, kas notika Monseratas Dievmātes priekšā un nobrieda rekolekcijās Manresā.

Šis svēteļnieks devās uz sava Kunga tēviju. Bet dievišķais Karalis nevēlējās, lai Ignācijs būtu Jeruzalemē. Studiju gadi Barselonā, Alcalā, Salamankā un Parīzē lika viņam izprast vajadzību pēc pamatīgas garīgās un intelektuālās sagatavotības iedarbīgam apustulātam; viņš cerēja paplašināt savu darbību ar palīdzību no citiem, kurus iedvesmoja tāds pats pārdabiskais gars un doktrināla sagatavotība. Lai to veiktu, viņš

sapulcināja ap sevi Parīzē pirmos līdzbiedrus. 1534. gada 15. augustā Monmartras kapelā kopā ar viņiem salika šķīstības un nabadzības svētsolījumus ar apņemšanos doties uz Svēto zemi, lai strādātu apustulātā.

1537. gadā no Venēcijas uz Svēto zemi nedevās neviens kuģis, jo karš traucēja pieeju jūras maršrutiem. Tāpēc Ignācijs paklausīja Kungu, kas vēlējās viņu un viņa biedrus Romā pie pāvesta. Viņš sapulcināja tos kopā kalpošanai, un šādi

uz uzticības Baznīcai izveidojās Jēzus Sadraudzība. Pāvests Pāvils III to apstiprināja 1540. gada 27. septembrī ar bullu *Regimini Militantis Ecclesiae*. 1550. Sadraudzība veikusi savu apustulātu Eiropā, sevišķi

aizturot protestantisma izplati un ieviešot Tridentes koncila dekrētus.

Apustulisko dedzību sv. Ignācijā, kuru viņš ieviesa Jēzus sadraudzībā tās nesavtīgā kalpošanā Baznīcai, var izskaidrot ar iekšējo garu, kas rosināja Ignāciju un viņa garīgos dēlus, darīja iedarbīgu viņu apustulisko darbu. Norādot uz Jēzus sadraudzības attīstību savu mērķu sasniegšanā, sv. Ignācijs rakstīja, ka „tie līdzekļi, kas vieno cilvēku kā instrumentu ar Dievu un viņam ļauj darboties pie Dieva rokas, ir iedarbīgāki par tiem, kas sagatavo attiecībām ar cilvēkiem..., jo tās ir iekšējās dāvanas, kas dara iedarbīgus ārējos līdzekļus uz meklēto mērķi.” Pats Ignācijs daudzas stundas pavadīja lūgšanā; tajā laikā, žēlastības iespaidā un ar īpašu mistisku dāvanu svētību, notika viņa iekšējā pārveide, kā tas parādās viņa „Garīgajos

vingrinājumos”, kuru viņš pirmais praktizēja, šādi kļūstot patiesi garīgs.

Euharistijas svinēšana veidoja viņa lūgšanas centru; tas bija privilēģēts brīdis ciešiem sakariem ar Dievu, un bieži tos pavadīja mistiskas dāvanas. Mises laikā viņam tika dots apgaismojums un iedvesmas, kas lika viņam uzticīgi izpildīt dievišķās ieceres.

Dabiski, ka pēc šāda Euharistiskai svinēšanai un lūgšanai veltīta laika viņš visu dienu dzīvoja nemitīgā vienotībā ar Dievu; viņš piedzīvoja Viņa klātbūtni; viņš Dievu redzēja katrā lietā, katrā laimīgā un bēdīgā notikumā. Visi, kam bija ar viņu darīšanas, liecināja par to, kā arī par neticamo vieglumu, ar kādu norišu laikā viņš atrada iespēju garīgi sakopoties, izdarīt spriedumus un lēmumus pārdabiskā gaismā. Ignācija garīgums raksturots kā „kontemplācija darbībā.”

Sv. Ignācijs bija ne tikai lūgšanas cilvēks, bet arī mācīja lūgties, ievadīja citus būt par „kontemplatīviem darbībā.” Gājumu apraksta viņa “Garīgie vingrinājumi”, kas atklāj viņa personīgo pieredzi; ar tiem viņš audzināja citus, sākot ar pirmajiem līdzbiedriem. Viņš arī vēlējas, lai tas, kas vēlas ienākt Sadraudzībā, vispirms pieredzētu mēnesi garus garīgus vingrinājumus, kuru mērķis būtu likt stingru pamatu viņa garīgumam.

Šis garīgums pašlaik piesaista daudzus, ne tikai jezuītus un katoļticīgos. “Garīgie vingrinājumi” veicina sv. Ignācija dzīves ideālus - „Meklē Dievu visā”, „palīdzi dvēselēm.” Kā svēceļnieks Dieva gribas meklēšanā viņš centās šo gribu atklāt ar lūgšanas uzturētu „izšķiršanos.” Lai sv. Ignācija mantojums aizvien palīdz Dieva Tautai doties ceļā kopā ar Dievu, kas katram vēlas dāvēt pestīšanas bagātības!

Kopā ar Dievu ceļā

Vatikāna II koncila un viss pēckoncila darbs pāvestu pārraudzībā ir kā gatavošanās Dieva valstības atnākšanai, ticībai, cerībai un Dieva mīlestībai, cilvēka visaptverošai attīstībai.

Katrai teoloģiskai atziņai, katrai dogmai,

katram Baznīcas likumam, iestādījumam, liturģijai un misijai ir vienīgais mērķis: ticība, cerība un mīlestība uz Dievu un cilvēku kopīgā Dieva Tautas ceļā uz individuālu un sociālu/baznīcisku piepildījumu. Ja Baznīca atstātu šo uzdevumu un meklētu tikai sevi, tad visi viņas darbi un plāni būtu absurdi un perversi. Koncils vēlas, lai cilvēka sirds ticībā, cerībā un mīlestībā atdotos Dieva noslēpumainai klātbūtnei, kopībai un sadraudzībai.

Kopība (latīņu *Communio*) ir pamats, uz kura balstās Baznīcas realitāte. Tā izriet no Trīsvienīgā Dieva noslēpuma un ietver visus nokristītos, kuri tāpēc aicināti uz pilnīgu vienotību Kristū. Šī kopība parādās dažādos institūciju veidos, kuros notiek ekleziālā kalpošana, un Pētera pēcteča lomā kā redzamā zīmē visu ticīgo vienotībai. Vatikāna II koncils uzsvēra ekumenisma ceļu, kas nav pavēršams atpakaļ. Svētais Gars aicina visus ticīgos uz atbildību, lai no vienotības efektīgāk izvērstos Evaņģēlija sludināšana. Kopība, kuru Baznīca dzīvo ar Tēvu, Dēlu un Svēto Garu, norāda uz aicinājumu visiem kristiešiem dzīvot saskanīgāk.

Koncila mācība par Baznīcu organiski saistās ar tā mācību par cilvēka aicinājumu Kristū. Dieva Dēla iemiesošanā kļūst skaidrs cilvēka

aicinājums. Tas nekad nezaudē savu cieņu, kad ticībā atdodas Kristum, jo tā cilvēcība tiek pacelta līdzdalībā dievišķā dzīvē.

Kristus ir patiesība, kas nekad nezūd: viņā Dievs vēršas pie katra cilvēka, un katrs viņā var redzēt Dievu (sal. Jņ 14: 9 - 10). Satikšanās ar pasauli negūs rezultātus, ja ticīgais neskatīsies uz Dieva Dēla iemiesošanās noslēpumu. Daudzi izjūt tukšumu, saskaroties ar jautājumiem par dzīves un nāves nozīmi, par cilvēka mērķi, ciešanu jēgu. Šo tukšumu var pildīt tikai patiesības vēsts, kas ir Jēzus Kristus.

Dieva žēlastība izraisījusi koncila sasniegumus kopīgā ceļa – sinodālās - ierosmēs, pāvestu pamudinājumos. Koncila nozīme īstenojas tad, kad bīskapi pazemīgi kalpo, priesteri dāsni izplata Dieva Vārdu un sakramentu žēlastības, laji mazāk kritizē un labprātāk sadarbojas; kad visi ņem savas dzīves krustu un to nes pacietīgi pēc Kristus uzticīgā mācekļībā, redz Dieva gaismu tumsā ar ticības acīm; katrs atzīst sevi par grēcinieku, tomēr Dieva žēlastības atpestītu, katrs mīl vairāk Dievu, cenšas katru dienu savu cieto egoistisko sirdi mainīt ar aktīvāku tuvākmīlestību. Kopīgā ceļa atjaunotnē kristiešus mazāk iespaido vardarbība, nacionālistisks egoisms, tie skaidrāk runā taisnību un patiesību, nevis to, kas tikai izdevīgs konkrētā situācijā. Koncila mērķis tad it kā pazūd Dieva noslēpumā, un tikai Dievs pazīst mūsu sirdis un darbus. Taču Baznīcai lai ir drosme iesaistīties misijā, citādi tā nebūs

tāda, kāda tā ir. Cilvēka dzīvei paredzēts norisināties kopībā un kopīgā ceļā, kurā katrs runātu ar otru, Baznīcā dzirdētu Dieva Vārdu, uzlūkotu krustu, saņemtu sv. Komūniju. Baznīcā cilvēkam jāklūst par kristieti, kas tic, cer un mīl.

Ja arī Baznīca būtu labāk pārvaldīta, liturģija skaistāk svinēta, ja teoloģija gūtu lielāku nozīmi, bet trūktu ticības, cerības un mīlestības, tad kopīgā ceļa vietā var nonākt strupceļā. Katram ticīgajam savā ikdienas dzīvē un sirdsapziņas lēmumā ir jāīsteno koncila izvērstā Baznīcas kopīgā ceļa pieredze ar Dieva bērnu brīvību.

Lūdzam atbalstīt katedrāli

ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai

ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba

Romas katoļu draudze

Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana

dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –

sv. Mise par dzīvajiem un

mirušajiem – konkrētos nodomos

ir lielākā dāvana, aizlūgums un

atbalsts cilvēku vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var sakristejā vai pie dežurantes.

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tālr.: 67326419

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesiņa numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

Vestnesitis.wordpress.com

